

Török-Szofi László Térdig érő

*Ecc-pecc takarodj
a házamból.
Ujjaid eltévednek
két mozdulat közt,
nem tudom eldönteni
simogatni vagy ütni
készülsz mindig így,
ha rongyokban állsz.
A sötét csak mi eltakar.
Padlás, darázsfészkek,
zümmögő fájdalom.
Bezárul. Mintha kinyitni
sosem akartad volna,
előttem, elhallgatni.
*Nem a nagyapád
gyűlölnöd kell,
a főztjükből nem ehetsz.*
Térdig érő hóban egyre
nedvesebb lesz a zokni.
Kilépni. Ugyan.*

Névjegy

Ha le kellene írnom
tenyereddal kezdeném:
bőrkeményedések, vonalak.
Merre tart, egyiket sem tudom,
nevet, számot nem adtam nekik.

Ha le kellene írnom
körmeiddal kezdeném:
nem tudom alattuk a sarat,
azt sem, hogy mennyi idő alatt,
talán míg porba írtál szavakat, ő, te, én.

Ha le kellene írnom
hajaddal kezdeném:
hullását, illatát, színét
megismerem minden reggel,
de ismeretlenebb minden nappal.

Ha le kellene írnom
mivel kezdeném:
talán azzal, ahogy születted,
talán azzal, ahogy élsz.